

Nieuwsbrief vanuit Paramaribo – mei 2015

Het is nu zo'n twee en een halve maand dat ik in Paramaribo woon en werk, of is het werk en woon? Hoog tijd om jullie in Nederland weer eens bij te praten hoe de zaken hier gaan. Het beste nieuws is dat ik geen last meer heb van mijn rechter been. Kort nadat ik hier was kreeg ik pijn in mijn rechter been. Even lopen of een minuut staan was al te veel. Via mijn werkgever werd ik doorverwezen naar een masseur, met een andere werkwijze dan je in Nederland zou verwachten. Zijn prognose was dat ik acht behandelingen nodig zou hebben. Zijn streven was niet verlichting van de klacht, maar volledige genezing. De prognose is uitgekomen, ik heb nu geen enkele last meer van het rechterbeen. Een wandeling van anderhalf uur is geen probleem meer. Ja, ik heb nog steeds wel iets last van mijn linker been, dat is een wat slapend gevoel als ik lang loop, maar dat had ik in Nederland ook al. Na die acht behandelingen krijg ik nog vier behandelingen met een lagere frequentie om te af te kicken en die vier behandelingen zijn gratis. Twee heb ik er gehad en twee heb ik er nog te goed van 'Uncle Wong'. Of zijn therapie nu echt effect heeft gehad, of dat het natuurlijke genezing is geweest, zal ik nooit weten. In ieder geval is ook meneer Wong trots op zijn eigen resultaat.

Dan schreef ik al eerder dat de regentijd hier nu begonnen is, maar dat valt eigenlijk wel mee. Soms valt er even een flinke bui. Dat is geen probleem, dan wacht ik gewoon even met boodschappen doen, of met naar de stad gaan. Wat betreft vervoer, de boodschappen doe ik gewoon te voet. Binnen een tijd van vijf minuten wandelen heb ik de keus uit twee kleine supermarkten. Voor een wat grotere supermarkt moet ik een klein half uur lopen. Ik vind dat geen bezwaar, wat beweging is wel goed. Gemiddeld eens per week ga ik met de bus naar het centrum, dat wordt hier al snel 'de stad' genoemd, bijvoorbeeld om te winkelen of om ergens wat te gaan eten. Door de week ga ik geregeld naar een wat luxer café (op 20 minuten loop afstand) met lekkere zachte banken, voor goede koffie of om wat te eten. Vlak daarbij is een zeer moderne bioscoop waar ik nu een paar keer geweest ben. De noodzaak om een fiets te kopen is eigenlijk wel verdwenen. Een fiets huren voor een paar dagen wil ik nog zeker doen om op een vrije dag eens buiten Paramaribo te gaan kijken. Want buiten de stad ben ik nog maar één keer geweest. Dat was voor een reportage in Domburg.

Dan wat betreft werk, ik schreef al eerder dat ik meer uren dan verwacht werkzaam ben bij de omroep. De andere werknemers hier maken ook lange dagen, zonder nauwelijks te klagen. Als ik het goed observeer, dan zal men hier niet klagen over het werk of de arbeidsomstandigheden. Men is al lang blij dat men werkt heeft. De arbeidscontracten lijken hier ook niet zo solide te zijn zoals we in Nederland gewend zijn. Wanneer een werknemer niet voldoet of niet bevalt, dat kan zijn m.b.t. geleverde prestaties of in mentaliteit, dan wordt men zo snel mogelijk ontslagen. Dat heb ik hier ook meegemaakt. Omroepers, wij zouden dat diskjockeys of presentatoren noemen, waar wat op aan te merken is in hun werk worden al snel op het matje geroepen. Laten ze niet snel verbetering zien, dan worden ze niet meer ingeroosterd en ze missen dan het inkomen. Een harde uitspraak van personeelszaken hier: "dan laat ik liever de computer non-stop muziek draaien, dan moeten betalen voor omroepers die niet voldoen".

In de beginweken had ik ook het gevoel dat ik mijzelf hier eerst moest bewijzen en wat credits moest gaan scoren. Ik werd gevraagd om wat technische problemen op te lossen waar eerder anderen naar

gekeken hadden en er niet uitkwamen. Ondertussen heb ik een aantal van dat soort problemen opgelost, op ongebruikelijke wijze. Zo heb ik diverse wat duurere apparaten kunnen repareren, zonder nauwelijks kosten te maken. Wat dat betreft duurt het even om de gedachte dat wat defect is direct weg te gooien en nieuw te kopen over boord te zetten. Nieuw materiaal is voor Surinaamse begrippen ver boven de begroting en zeker voor dit bedrijf, dat uitsluitend op reclame-inkomsten draait. Ik heb hier geleerd door creatief om te gaan met bestaande middelen, sommige spullen weer te laten werken. De apparatuur die hier gebruikt wordt is al wat ouder en er zijn nauwelijks reserveonderdelen voor te krijgen. Als de onderdelen nog wel te krijgen zijn, dan moet het of uit Amerika of Nederland komen met lange levertijden en vaak tegen absurd hoge kosten. Door problemen op een andere wijze aan te pakken en te zoeken naar onderdelen voor hergebruik heb ik wat credits gescoord.

Een andere taak die ik hier heb is het opleiden van mensen. Dat valt niet mee. De meeste mensen zijn hier gewoon dom. Het klinkt wat bot, maar het blijkt steeds weer. Iedereen spreekt hier Nederlands, maar toch net niet voldoende goed. Als ik iets uitleg, over een handelwijze of over hoe iets moet doen, of hoe je iets vooral niet moet doen, dan moet ik simpele woorden gebruiken. Als je merkt dat je niet overkomt, dan nogmaals proberen maar met een andere woordkeus. Een bepaalde volgorde uitleggen, eerst dit, dan dat en tenslotte dat, is voor een mensen hier al moeilijk om te onthouden. Men ziet de logica van de volgorde van handelingen niet in. Hierdoor onthouden ze het niet. In plaats van dan de volgende dag nog eens te vragen: "hoe zat het ook al weer?", doet men dingen fout. Vervolgens gaat men dan bij de directeur klagen dat iets niet werkt. Ik heb nu de tactiek: alleen dingen zeggen die ze moeten doen en vooral niet uitleggen waarom het zo is. Zelf heb ik daar geen moeite mee. Wat ik wel lastig vind is dat de directie zich te vaak zichtbaar ergert aan de domheid en oninteresse van hun personeel. Maar voor een aantal functies (cameraman, videomontage, verslaggeving) lukt het niet om beter, of beter opgeleid personeel te vinden.

Voor de omroep en ook voor mij, komt er nu een drukke periode aan. Over precies drie weken, op 25 mei, zijn de landelijke verkiezingen. De omroep wil groots uitpakken met een halve dag durende verkiezingsuitzending op radio en tv. Daarbij worden alle beschikbare spullen ingezet, om er een zo groots mogelijke tv-show van te maken. Om een voorbeeld te geven: in het dagelijkse werk voor tv-opnamen wordt een zo eenvoudig mogelijk videomixertje gebruikt. Al sinds ruim een jaar bezit de omroep een zeer

geavanceerde videomixer, met een aanschafprijs in de orde van grootte van een niet te dure auto. Al die tijd stond die mixer onder een kap, afgesloten met hangsloten en is niet gebruikt. Het wordt niet gebruikt, enerzijds omdat men bang is dat die (domme) medewerkers het kapot maken, anderzijds omdat niemand zich er op ingewerkt heeft. Aan mij nu de taak om de honderden pagina's tellende

documentatie te bestuderen en mijzelf er binnen drie weken vertrouwd mee te maken. Vind ik best wel leuk, dat zal ook wel lukken als er niet te veel ander werk tussendoor komt.

Dat brengt mij op het punt van logistiek en plannen van werk. Dat is hier nog net geen chaos. Mijn baas noemt het zelf een geordende chaos. Niet alleen wat betreft mijn werk, maar ook dat van mensen om mij heen. De dagindeling van de mensen hier hoort bepaald te worden door een aantal ijkpunten per dag. Zo is er een redactievergadering om 9 uur, het radiojournaal om 12 uur, een talkshow op de radio tussen 14 en 16 uur, het radiojournaal om 17 uur en het tv-journaal om 21 uur. Daar tussendoor houdt men zich bezig met nieuwsgaring, montage en dergelijke. Vooral die nieuwsgaring is een logistieke operatie. Dagelijks gaan er zaken mis door bijvoorbeeld verkeersdrukke, vergaderingen die te lang duren, mensen die niet op een afspraak verschijnen, mensen die verschijnen zonder afspraak, mensen van de redactie en nieuwsdienst die niet meer weten wat ze moeten doen en soms technische problemen.

Door deze geordende chaos komt het nieuws van 12 uur soms tien over twaalf, is het nieuws van 17 uur nog lang niet klaar, start de talkshow om 14.30 uur en duurt tot 17 uur en start het tv-journaal een kwartier later omdat het om 21 uur nog niet klaar is. Een beetje schrijnend vind ik het dan dat er dan vaak mensen om 7 uur 's morgens al begonnen zijn met werk en om 21 uur 's avonds die zelfde mensen nog aan het stressen zijn om dat tv-journaal dan om 21.15 uur klaar te hebben.

Aan mij ook de taak om mee te denken hoe dat productieproces te vereenvoudigen en efficiënter te maken, zodat mensen enigszins normale werktijden kunnen hebben. Die ideeën heb ik wel, maar ketsen af op soms onredelijke bezwaren van de directie. Weer een voorbeeld: de video nieuwsitems worden opgenomen met camera's die met een digitale videotape werken (Dvcam). Als men van een reportage terugkomt, heeft men vaak twee uur ruw materiaal. Omdat dan in de computer te zetten kost dan ook twee uur. Dan volgt de echte montage nog. Dat kan veel

sneller door de moderne camera's te gebruiken die op een geheugenkaart opnemen. Die camera's zijn er, maar staan achter slot. Reden: men vindt dat het huidig personeel niet met deze 'dure' spullen kan omgaan. De huidige vaste cameraman heeft geen rijbewijs, alleen een fiets. Dus voor iedere reportage moet hij met zijn spullen met de auto weggebracht worden en ook weer opgehaald. Dat doet de onderdirecteur/programmameider/enz. vaak zelf. Door de drukte in het verkeer van Paramaribo komt die dan weer te laat voor andere acties en afspraken. Hierdoor loopt de hele dagindeling voor anderen dan ook door de war. Ik signaleer deze zaken en die meld ik ook in persoonlijke gesprekken met directeur en onderdirecteur. Men waardeert mijn visie op de gang van zaken en ziet ook in dat er verbetering nodig is, maar alles draait om het verkrijgen van goed personeel met enige opleiding. Een

lichtpuntje is dat er met ingang van volgende week nu een chauffeur/bode in dienst genomen is die ook camerawerk en verslaggeving wil gaan doen.

Beschouw bovenstaande observaties niet als een klacht of als voor mij een vervelende kwestie, maar het zijn zaken waar ik dagelijks mee te maken krijg en waar ik mijn eigen weg in heb gevonden. Ik heb deze observaties voornamelijk opgeschreven om duidelijk te maken dat voor mij nauwelijks mogelijk is om normale Nederlandse 'kantoortijden' aan te houden als werktijden. In dit land is een werkdag van 10 uur gewoon en ook werk op zaterdag is normaal. Als je dit eenmaal ervaren hebt, besef je pas goed in welke luxe we in Nederland leven.

Er wordt echt wel een beetje rekening me mij gehouden, zo heb ik wel wat privileges ten opzichte van andere werknemers. Vandaag zat ik de auto met mijn baas om de reportageploeg in de stad af te zetten en om daarna nog wat technische spullen in een winkel te gaan kopen. Dan is het ook weer zo dat als er een half uur over is, dat mijn baas voorstelt om even koffie te gaan drinken. "Wil je er ook wat bij eten?" Het is al een aantal keren gebeurd dat ik rond middaguur even op het directiekantoor geroepen wordt en dan liggen er belegde broodjes voor mij klaar. Op de zondag ben ik ook vaak aanwezig en dan samen met een ICT-medewerker werken we een lijst met klusjes af. Rond het middag uur regelt dan mijn baas een warme afhaalmaaltijd voor ons.

Dus vooral nu is het nog hard werken, zeker tot en met de verkiezingen. Daarna hoop ik steeds meer zaken verbeterd te hebben en dat werk minder intensief zal zijn. Dan verwacht ik meer in opleidingen en bijscholing van medewerkers terecht te komen wat minder arbeidsintensief is. Uiteindelijk hoop ik dan ook meer van Suriname te kunnen ervaren dan alleen de stad Paramaribo.

Andere voordelen van het wonen in Suriname is dat je nooit hoeft te besluiten om wel of geen jas aan te trekken. De temperatuur is iedere dag zo rond de dertig graden, 's avonds is het wat koeler. Last van de warmte heb ik niet, hoewel het wel prettig is dat het in de vroege en late uren wat frisser is. Het is nu de regentijd, maar daar valt nog niet veel van te merken. Soms valt er een korte maar hevige regenbui, die is dan zo kort dat je kunt wachten tot het over is. Websites zoals 'buienradar' zijn hier niet, de beste voorspelling is naar de lucht te kijken. En even naar de supermarkt, met een beetje regen vind ik niet erg, het is verfrissend en het droogt snel op. Hier vinden ze het toch een beetje vreemd: "meneer Piet, u heeft in de regen gelopen!"

Zoiets als heimwee heb ik niet, ik denk bijna nooit aan Nederland. Deze plek is hier nu voor tijdelijk mijn thuis. Als ik over straat of in de stad loop voel ik mij geen vreemdeling meer. De bevolking is hier zo gemêleerd dat blanken in de stad niet meer opvallen, hoewel ik weinig Nederlanders tegenkom. Heel af en toe kom ik toeristen tegen in de stad, maar in de buitenwijk waar ik woon zie ik nooit blanken. In de stad en in de bus kijk ik tevreden om me heen naar de kleurrijke bevolking. Er lijkt een groot verschil te zijn tussen arm en rijk,

te zien aan de verschillen in de woonwijken en het verschil in de winkels. Dat varieert van luxe shopping malls met de allure van de Bijenkorf tot armoedige zaakjes van golfplaten in de arbeiderswijken. Desondanks voel ik mij hier niet onveilig. Behalve dan als het wat later op de avond is, dan word ik nog wel eens achtervolgd door een bedelende zwerver die dan vraagt om een SRD, of vaak nog een gulden genoemd.

Waar ik nog wel last van heb zijn muggen en mieren. Dankzij de klamboe heb ik 's nacht geen last van de muggen, maar 's avonds op mijn kamer tref ik vaak een paar muggen die om me heen blijven cirkelen. Hun steken blijven een paar uur jeuken. Ik zet dan maar de airco aan en hoop dat de luchtstroom het de muggen moeilijk maakt om te landen. Een spiraal met wierook heb ik ook geprobeerd, maar ik merk geen verschil in het gedrag van de muggen. De keuken en het aanrecht moet ik super schoon houden en ieder kruimeltje meteen weg vegen. Al een paar keer gehad dat als ik vlak na het ontbijt in de keuken kom er dan een hele colonne mieren over het aanrecht loopt die met ze allen aan het proberen zijn om een heel klein stukje kaas weg te slepen. Dan maak ik de hele aanrecht en alle hoekjes en kieren nog maar eens extra goed schoon en dan vervolgens flink spuiten met een anti-insecten spuitbus, ook in de kastjes. Dat helpt dan voor een poosje. Sindsdien poets ik dagelijks mijn aanrecht en keukenblad zo schoon mogelijk.

Als ik zo terugkijk op de afgelopen maanden, dan leef ik hier intensiever dan de laatste jaren in Nederland. Van mijn besluit om een jaar in dit project te stappen heb ik zeker geen spijt. Wel moet ik voor mezelf gaan regelen dat ik minder werkuren ga maken en meer van het land ga zien.

Tot zover, groeten vanuit Paramaribo
Piet Buitendijk

Voor meer informatie en ook foto's zie mijn website: <http://www.pietbuitendijk.nl>

(14 mei 2015)

